

morsianta nähtäväkseen. Tämän ilmaantuessa ovelle, Kirjavainen alkoi lukea; A et maalinkoi maatuska, kak staarinkoi tievuska.

Pien oot emännääks, vanha taas tytöoks.

Tää mei sulhane o seppämies,

et ois tarvis ruuva tekijää ja peretnieka pesijää,

nokisii pöksyi sotkaamaa ja paitaa paikkaamaa.

Kyl tää rahhaa saap ja talos o leipää ja leiväle särvintä,

läävä o täys lehmii, yks ylmäine hännä huiske,

viis poikii joka aamu murkinoihe ast.

"No mitäs sanotta passiist, kelpajaaks vai ei"? "Hyvä on" sanoi isäntä, "tulkaa sissää". Nyt ojennettiin emännälle eväspussi ja tämä aukaisi sen nopeasti, siinä muuten ei pysy leipä talossa, eivätkä uudet sukulaiset hyvinä. Kahvi oli jo kaadettu kuppeihin ja istuttiin juomaan. Sulhanen antoi emännälle kengät ja isännälle rukkaset ja koukkuamalla tehdyt kintaat. Tämänjälkeen sulhanen vei morsiammen tanssiin. Ja kun oli tanssittu, syötiin ja tanssittiin taas. Pojat ja tytöt kävivät välillä jäähyllä ja ämmät pitivät silmällä, kuka meni kenenkin kanssa. Välillä tanssittiin motoraa ja laulettiin;

En tule ämmä siu pojalleis, vaik voitelisit voilla,

männee kessää hyyrii pääl ol ryssä kuharkoilla.

Mei kyläs o kivikaivo, siin o vesi varrii,

ei nyt ennää poppii huoli, ämmät pannoo parrii.

Ämmät meitä äkäellööt sekä nuoret naiset,

itse olliit tällä ijääl iha samallaiset.

Jokaisen motoralaulun säkeen välissä olivat nuo tilu rai, tilu rai, tilurallallei. Viimeiseen motoraan menivät mukaan sulhanen, morsian, pesä-ämmä ja puhemies, ja laulettiin;

Ei nyt vielä suru oo, mut kohta suru alkaa,

sit ko panna hattu päähä ja surusukat jalkaa.

Älä sinä morsian vielä sure, sure sinä sitten vasta,

kun toisella jalalla rukkia polet ja toisella liekutat las-

keitä sä mamma kohvia sillä kirkkaalla kattilalla, ta.

tyttösi tanssi viimeistä kertaa tupasi lattialla.

Kun oli juotu lähtökahvit, alettiin kantaa morsiamen tavaroita kärryihin; Piironki, suuri peili, kirstu ja monta kulia vaatetava-
raa, tækkejä, tyynyjä, potuska ja pitovaatteita. Niistä tuli pari hevოსkuormaa. Joku sukulaismies vei vielä kärryihinsä tuomissäkin, jonka morsiamen äiti oli täyttänyt. Laulumies aloitti taas virren

Rakkaasta kodistamme nyt Herra matkustamme

sun armos turvissa. Siis huomassas sä meitä

vie turvaisia teitä ja johda siipeis suojassa.

Virren herättämä harras tunnelma kesti vain hetken. Kello olikin jo viiden paikkeilla aamuyötä. Hevoset ampaisivat juoksuun ja laulu raikui kujasilla. Liikolan-Kuuterselän tie oli niin huono, että kaikkien oli hypättävä kärryistä. Vasta Esiläisiin luona noustiin kärryihin ja laulu jatkui.

Häätalossa kokoonnuttiin rappujen eteen ja veisattiin;

Avaja porttisi jo vierahillesi, hän tahtoo luokses tulla

ja omanas ain olla.

Täälläkin kysyttiin passia ja väitettiin, ettei syyspimeänä yönä uskalleta kaikkia kulkijoita laskea sisälle. Passi luettiin;

Työ ootta niit Kuuterselä konkii, sannoit olla tääl paljo

metsää, petäjii ja honkii. Tää o Käpykylääks ristitty ja

paljo on tääl lustii pietty.

Tekkiit rekkii, vievät Systerpekkii, poltaat miiluu,

tuovat Pietariist ämmile hammee viiruu.

Vievät Kalkkina sahale suurii tukkiloi,

ostaat venakoilt pirttipulloloi.

Paavolaisii puoiist pitkii vehnasii ja puolpielavii,

nii pitkii jot häntäkelkaal pittää kottii veättää.

Siit vievät halkoi Mustaamakkee, mis o paljo työväkkee,